

Arrest

nr. 73 491 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat M. VERRELST en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Ibo afkomst. U bent christen en werd geboren op 15 januari 1985 in Ihitte Uboma (Imo State). U bleef er uw hele leven wonen. Op 14 november 2009 trouwde u met (C.C.M.) (O.V. nr. X - C.G. nr. X). Uw man was wees sinds zijn vijfde en woonde tot jullie huwelijk bij zijn oom Akwara (M.), die hem opvoedde. Omdat er geen plaats meer was in het huis van de oom van uw man, woonden jullie samen in de winkel waar jullie brood verkochten. Uw man en u dachten aan gezinsuitbreiding en wilden een huis bouwen op een braakliggend stuk grond dat uw man geërfd had van zijn vader. In december 2010 vertelde uw man aan zijn oom Akwara over jullie plannen, maar de oom gaf geen toestemming en wilde de grond voor zijn eigen kinderen. Op 15 april 2011 had uw man hierover een hoog oplopende discussie met zijn oom Akwara. Plots viel Akwara op de grond en

stierf. Zijn kinderen en de gemeenschap van Ihitte Uboma zeiden dat uw man degene was die hem doodde. U verklaart dat in uw gemeenschap de regel geldt dat degene die iemand doodt, zelf gedood moet worden. De kinderen van Akwara en leden van uw gemeenschap dreigden uw man te doden. Ze gingen naar jullie winkel en staken deze in brand. Uw man en u besloten te vluchten. Jullie liepen naar een naburig dorp, waar jullie overnachtten in een huis in aanbouw. De volgende dag, 16 april 2011, reden jullie met een motorfiets naar Umuahia (Abia State). Daar namen jullie de bus naar het noorden naar Kaduna (Kaduna State), waar een vriend van uw man, genaamd Chukwudi woonde. De volgende dag, 17 april 2011, was er een grote crisis in Kaduna. Moslims doodden christenen vanwege de resultaten van de presidentsverkiezingen op 16 april. Ze doodden veel mensen, vernielden huizen, verbrandden auto's,... U en uw man renden voor jullie leven en konden samen met vele anderen in een lorrie, een soort truck ontsnappen naar Niger. Vandaar bracht een smokkelaar jullie naar Marokko. Jullie betaalden 100.000 naira en werden verder naar België gebracht. Jullie kwamen aan in België op 29 mei 2011 en vroegen asiel aan op 30 mei 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een lidkaart van de charismatische kerk in Ihitte Uboma, uw huwelijksakte, een certificaat dat uw afkomst aantoonst en een leeftijdsverklaring

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (M.C.C.) (O.V. nr. 6821600 - C.G. nr. 116650) werden uiteengezet (gehoor CGVS, p. 9). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt :

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolging vreest door de zonen van uw oom Akwara en de dorpingen van Ihitte Uboma (gehoor CGVS, p.7, 15). U vreest vervolging door de zonen van uw oom Akwara en de dorpingen van Ihitte Uboma omdat ze u ervan beschuldigen dat u Mr Akwara vermoord hebt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Het door uw aangehaalde probleem, een valse beschuldiging van moord, is een probleem van louter gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze valselijke beschuldiging en de daaraan gekoppelde vervolging geïnspireerd zou zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Er zijn evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaart dat u na de valse beschuldigingen niet naar de politie ging omdat de politie niet werkt in Nigeria. Ze zijn corrupt en beschermen u niet (gehoor CGVS, p.8). Internationale bescherming kan echter slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u nooit de moeite genomen hebt om nationale bescherming te verkrijgen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft uitgeput.

Bovendien kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn. Immers, u vreest de zonen van uw oom Akwara uit Ihitte Uboma en de dorpingen van Ihitte Uboma. Er lijken dan ook geen redenen te zijn waarom u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. U verklaart hierover dat u nergens iemand kent waar u heen kan. U bent uw hele leven opgegroeid in Ihitte Uboma en vreest de hekserij van de Yoruba in het westen en de moslims in het noorden (gehoor CGVS p.15,16). Deze verklaring is weinig overtuigend aangezien Nigeria een erg groot land is en uit de informatie van het CGVS (die is toegevoegd aan het dossier) blijkt dat 13% van de Nigerianen, ofwel 18 miljoen mensen, van Igbo afkomst. Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat u en uw vrouw op andere plaatsen in Nigeria een bestaan zouden kunnen opbouwen, eventueel als broodverkopers.

Verder dienen vraagtekens geplaatst te worden bij uw vlucht naar Kaduna op 16 april 2011. U verklaart hierover dat u er terecht kon bij Chukwudi die u kende via uw kerk (gehoor CGVS, p.9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw dossier blijkt ten eerste dat Kaduna hoofdzakelijk bewoond wordt door islamitische Hausa-Fulani's. Ten tweede blijkt dat Kaduna sinds geruime tijd geteisterd wordt door ernstige etnische en religieuze onlusten. Ten derde blijkt dat Kaduna in het noorden van Nigeria ligt op meer dan 700 kilometer afstand van Ihitte Uboma. Het is dan ook weinig plausibel dat iemand die tot de Ibo etnie behoort en christen is en op zoek is naar een veilig

intern vluchtalternatief, uitgerekend naar het noordelijk gelegen Kaduna zou reizen, om daar terecht te komen in een stad waar zijn etnische groep sterk in de minderheid is, waar moslims in de meerderheid zijn en waar er al jarenlang serieuze religieuze onlusten zijn, die u ongetwijfeld bekend moeten zijn geweest. Er kan dan ook weinig geloofwaardigheid gehecht worden aan uw verblijf van 1 dag in Kaduna.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat de door u aangehaalde feiten om diverse redenen niet overtuigend zijn.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u zich nooit verdedigd hebt tegen de valselijke beschuldigingen dat u uw oom Akwara zou vermoord hebben. U bent daarentegen direct uit het dorp, waar u uw hele leven gewoond hebt, weggevlucht (gehoor CGVS, p.13,14). Door de feiten nooit te ontkennen en zelfs weg te vluchten uit het dorp gaf u echter net de indruk dat u wel iets te maken had met de dood van uw oom Akwara. Ook later hebt u nooit pogingen ondernomen om de gemeenschap alsnog te overtuigen van uw onschuld. U verklaart hierover dat er geen tijd was om te ontkennen, dat u geen bescherming kon krijgen en dat u bang was omdat er snel geweld wordt gebruikt in uw gemeenschap (gehoor CGVS, p.14). Hiermee overtuigt u echter niet. Van iemand die valselijk beschuldigd wordt van moord zou toch verwacht mogen worden dat hij er alles aan doet om dit te ontkennen en de ware toedracht van de feiten te vertellen. Het feit dat u dit nooit gedaan hebt en zelfs direct uit het dorp bent weggevlucht komt ondoorleefd over en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is uw informatie over de vervolging die u vreest zeer vaag. U verklaart dat in uw gemeenschap Ihitte Uboma de regel geldt dat degene die iemand doodt, zelf gedood zal worden. U slaagt er echter niet in om dit hard te maken. Op de vraag of u voorvallen uit het verleden kent waarin deze regel werd toegepast antwoordde u dat u in de bossen beenderen van mensen kon zien liggen. Toen de vraag naar een concreet voorbeeld opnieuw gesteld werd, antwoordde u dat er soms mensen verdwijnen en dat die dan uitgeschakeld zijn. Toen een derde keer gevraagd werd om een concreet voorbeeld te geven, verklaarde u dat u weet dat het gebeurt. Op de vraag hoe u dan weet dat dit gebeurt, antwoordde u dat u dit niet steunt, maar dat u weet dat dit gebeurt (gehoor CGVS, p.14). Met uw vage en ontwijkende antwoorden slaagt u er allerm minst in om aan te tonen dat deze regel dat degene die iemand doodt, zelf gedood zal worden ook werkelijk wordt toegepast in Ihitte Uboma.

Daarnaast is ook uw kennis over uw vermeende vervolgers beperkt. U slaagt er weliswaar in de namen te geven van de zonen van uw oom Akwara. Over de mensen uit de gemeenschap die in magie geloven, die u ook zegt te vrezen, kunt u echter weinig informatie geven. U kent enkel hun leider Iche lfeanyi Okafor bij naam noemen. Op de vraag of u andere namen kunt geven, antwoordt u dat u het niet weet omdat u niet tot hun groep behoort (gehoor CGVS, p.8). Gegeven het feit dat u uw hele leven in Ihitte Uboma woonde is het weinig plausibel dat u maar één naam kan geven van de mensen uit de gemeenschap wiens vervolging u vreest.

Bovendien berusten uw verklaringen over de brandstichting in uw winkel enkel op vermoedens. U verklaarde dat u wegvluchtte uit uw dorpen en na 10 minuten lopen een rookpluim zag in uw dorp. U concludeerde daaruit dat het uw winkel was die in brand was gestoken en dat u toen zeker wist dat het gevaarlijk was om te blijven (gehoor CGVS, p.12). U heeft met andere woorden nooit gezien dat het effectief uw winkel was die in brand werd gestoken en aangezien u toen al op 10 minuten lopen was van het dorp is het dus helemaal niet zeker dat het effectief uw winkel was die in brand gezet was. Uw verklaringen hierover berusten dan ook enkel op vermoedens.

Tenslotte moet de aandacht gevestigd worden op enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote (T.A.M.). Deze tegenstrijdigheden bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Ten eerste situeert u de gebeurtenissen op 15 april 2011, namelijk de plotse dood van uw oom Akwara en uw direct daarop volgende ontsnapping uit uw dorp Ihitte Uboma in de voormiddag. U verklaart dat het na de morgen was, maar nog niet in de middag. Op de vraag of dit dan ongeveer tussen 10u en 12u is antwoordt u bevestigend (gehoor CGVS, p.11). Uw vrouw daarentegen situeert deze gebeurtenissen in de late namiddag. Op de vraag of dit dan ongeveer tussen 16u en 18u is, antwoordt uw vrouw bevestigend (gehoor CGVS (T.A.M.), p.5). Later verklaarde uw vrouw zelfs expliciet dat het zeker niet in de voormiddag was, maar dat het ook nog geen avond was (gehoor CGVS (T.A.M.), p.6). U situeert deze feiten dus in de voormiddag, terwijl uw vrouw ze in de late namiddag situeert. Aan deze tegenstrijdigheid zou niet zwaar getild worden indien het om een doorsnee dag zou gaan. Het betreft hier echter een zeer ingrijpende gebeurtenis in uw leven, namelijk het moment waarop u valselijk beschuldigd wordt van moord en u samen met uw vrouw beslist te vluchten uit het dorp waar u uw hele leven hebt verbleven. Dat u en uw vrouw zo'n belangrijke gebeurtenissen in een totaal verschillend tijdsmoment van de dag situeren, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Een tweede tegenstrijdigheid betreft het antwoord op de vraag hoe jullie wisten dat jullie winkel in brand was gestoken. U verklaart dat u dit wist omdat u tijdens uw vlucht het vuur van op een afstand zag (gehoor CGVS, p.12). Uw vrouw reageerde in eerste instantie zeer ontwijkend op deze vraag, maar verklaarde uiteindelijk dat iemand het tegen u gezegd had terwijl jullie aan het vluchten waren. Ze verklaarde ook dat ze zelf niet gezien heeft dat jullie winkel in brand stond (gehoor CGVS (T.A.M.), p.6, 7). Niettemin zou men verwachten dat u – indien u werkelijk had gezien dat uw winkel in brand stond – het uw vrouw zou hebben gezegd. Het feit dat u en uw vrouw een erg verschillende antwoord gaven op de wijze waarop jullie wisten dat jullie winkel in brand werd gestoken doet grote vraagtekens rijzen over het waarheidsgehalte van jullie verklaringen.

Een derde tegenstrijdigheid betreft het feit of u vlak na de dood van uw oom al dan niet zou verklaard hebben dat u niet verantwoordelijk bent voor de dood van uw oom Akwara. U verklaarde meermaals dat u vlak na de dood van Mr Akwara nooit ontkend hebt dat u hiermee iets te maken had. U verklaart dat er daarvoor geen tijd was en dat u snel weggeglipt bent (gehoor CGVS, p.8,13,14). Uw vrouw daarentegen verklaarde meermaals dat u wel gezegd hebt dat u Mr Akwara niet gedood had, maar dat ze niet wilden luisteren en dat u daarna gevlucht bent (gehoor CGVS (T.A.M.), p. 5,6,7). Enerzijds kan het feit dat uw vrouw niet bij de feiten aanwezig was deze tegenstrijdigheid enigszins verantwoorden. Anderzijds betreft het hier wel een zeer ingrijpende gebeurtenis in jullie leven waarvan men toch zou verwachten dat dit achteraf ook onder elkaar besproken werd. Bovendien verklaarde uw vrouw tot 3 maal toe spontaan dat u zich wel eerst verdedigd heeft tegen de beschuldigingen en pas daarna gevlucht bent. Ze had er ook niets over kunnen zeggen of kunnen zeggen dat ze dit niet wist omdat ze er niet bij was. De tegenstrijdige informatie van u en uw vrouw over deze cruciale gebeurtenis lijkt dan ook weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Een vierde tegenstrijdigheid betreft de naam van het nabijgelegen dorp waar jullie op 15 april 2011 heen vluchtten en de nacht doorbrachten. U verklaarde tot 2 maal toe dat dit dorp Amakohia heet (gehoor CGVS, p.6,11). Uw vrouw daarentegen verklaarde eerst niet te weten hoe dit dorp heet, maar kon zich later tijdens het gehoor herinneren dat het Umuchi was en herhaalde dit ook op het einde van het gehoor (gehoor CGVS (T.A.M.), p. 9,10). Het feit dat jullie hierop een totaal verschillend antwoord geven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw lidkaart van de charismatische kerk in Ihitte Uboma, uw huwelijksakte, het certificaat dat uw afkomst aantoonst en de leeftijdsverklaring geven persoonlijke informatie en informatie over uw identiteit, wat hier niet meteen in vraag wordt gesteld. U legde tot slot geen enkel document voor waardoor uw reisweg zou kunnen worden nagevolgd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster verwijst in voorliggend verzoekschrift integraal naar de middelen die werden opgeworpen in het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van de weigeringsbeslissing inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot. Dit verzoekschrift is bij de Raad gekend onder dossiernummer 82 997.

Aangezien verzoekster verwijst naar het verzoekschrift van haar echtgenoot en ter terechtzitting wordt bevestigd dat zij geen eigen asielmotieven heeft en zich beroept op deze van haar echtgenoot kan dan ook worden verwezen naar arrest 73 490 van 18 januari 2012 dat door de Raad werd gewezen inzake haar echtgenoot en dat luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 52, §2; 57/6, 2de lid, 57/7 bis; 57/7 ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de verklaringen van een asielzoeker voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Verzoeker meent dat louter op basis van de verklaringen en de voorgelegde documenten in het kader van hun huidige asielaanvraag, de tegenpartij moet erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die vereist dat hij in grote lijnen geloofwaardig is en dus plaats laat voor kleine inconsistenties over niet doorslaggevende details, heeft voldaan en verklaringen heeft gegeven die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag.

Waar de bestreden beslissing meent dat hij een gemeenrechtelijk probleem zou hebben, stelt verzoeker dat hij door zijn familie werd vervolgd omdat hij deel uitmaakte van de Ibo gemeenschap omwille van zijn vermeende schuld aan de dood van zijn oom. Zijn problemen zijn het rechtstreekse gevolg van zijn etnische origine. Verzoeker respecteert de regels van zijn etnische groep niet en werd gezien als een bron van kwaad. Zijn familie vervolgde hem om deze reden, iets waar zijn eigen autoriteiten hem niet tegen konden beschermen. Verzoeker meent dat hij niet dezelfde problemen zou kennen moest hij geen deel uitmaken van de Ibo gemeenschap. Verzoeker meent dat het asielrelaas in dit opzicht wel degelijk past in de criteria van de Vluchtelingenverdrag van Genève.

Verzoeker stelt dat ze niet konden wachten op de tussenkomst van de politie, omdat hij wist dat ze hem toch geen bescherming zouden kunnen bieden. Volgens verzoeker is de inefficiëntie van de Nigeriaanse politie een gekend probleem. Zonder hen geld toe te steken zijn zij niet bereid om tussen te komen. Bovendien betreft het hier een probleem waarbij een gemeenschap zijn traditionele regels nageleefd wil zien worden. Verzoeker verwijst naar een rapport van de United States Department of State van 25 februari 2009, waaruit corruptie van de politiediensten en het feit dat klachten niet behandeld worden, blijkt. Verzoeker meent dat de Nigeriaanse autoriteiten niet in staat waren hem de bescherming te bieden die hij nodig had tegen de vervolging die hij kende.

Volgens verzoeker is het absurd dat enerzijds wordt gesteld dat hij perfect veilig zou zijn eender waar in het land buiten Ihitte Umoba en anderzijds dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker naar Kaduna gevlucht is omdat het algemeen geweten is dat hij daar niet veilig is omwille van etnische en religieuze onlusten. Verzoeker is ervan overtuigd dat de leden van zijn gemeenschap zich over heel Nigeria bevinden en meent dat hij nergens veilig zou zijn. Verzoeker vluchtte naar Kaduna omdat hij daar een kennis had waar hij kon schuilen. Het was ook niet de bedoeling om daar een lange tijd te verblijven. Verzoeker verbleef slechts een nacht in Kaduna alvorens verder te vluchten.

Verzoeker was zeer duidelijk over de identiteit van zijn vervolgers en de aard van de vervolging die hij vreesde. Bovendien had het volgens verzoeker geen zin te ontkennen dat hij schuldig was aan de moord. Verzoeker werd ervan beschuldigd de dood van zijn oom op zijn geweten te hebben en er zou wraak voor moeten worden genomen. Verzoeker kent de gewoontes van zijn gemeenschap en in zulke situaties bestaat geen verweer; hij verwijst naar de winkel die in brand werd gestoken. Verzoeker stelt dat hij werkelijk geen kans maakte om zijn familie en leden van de gemeenschap van zijn onschuld te overtuigen. Wellicht speelden ook economische belangen een rol in deze vervolging; verzoekers neven hadden enkel te winnen bij de uitschakeling van verzoeker, want dan zouden ze zijn land kunnen opeisen. Verzoeker stelt nog dat hij wel degelijk wist dat zijn winkel in brand was gestoken. Hij hoorde mensen op straat roepen dat zijn winkel in brand zou worden gestoken.

Verzoeker stelt geen tegenstrijdige verklaringen te hebben gegeven over het moment van het vertrek uit het dorp. In de voormiddag overleed verzoekers oom, alles ging snel, verzoeker moest vluchten, haalde zijn vrouw op en tegen de late middag zij ze samen het dorp ontvlucht. Over de brand werd geen tegenstrijdig verhaal verteld; zij hoorden zowel op straat dat hun winkel in brand zou worden gestoken, als dat ze het sterk vermoedden toen ze rookpluimen zagen opstijgen. Wat betreft het dorp waarheen ze vluchtten stellen verzoekers dat Umuchi een deel is van Amakohia en dat ze elkaar niet hebben tegengesproken.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht

Verzoeker duidt niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, en de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn etnische origine vervolgd wordt, dient te worden vastgesteld dat een gemeenrechtelijk probleem binnen een etnische groep niet aanzien kan worden als een vervolging omwille van etnische gronden. Het feit dat verzoeker ervan beschuldigd wordt zijn oom, die tot dezelfde etnie behoort als verzoeker, te hebben gedood kan niet aangenomen worden als een vervolging omwille van etnische gronden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekers verwijzing naar de beschermingsmogelijkheden door de Nigeriaanse politie zijn niet dienstig aangezien hij zelfs niet de moeite heeft genomen deze mogelijkheid te onderzoeken of te benutten. Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen immers de dag van de vermeende feiten spoorslag de vlucht genomen zonder ook maar enige inspanning te doen om zich te verdedigen. Dit klemt des te meer daar hij aanvoert dat zijn winkel ingevolge deze beschuldiging in brand werd gestoken. Indien de aangevoerde feiten al beantwoorden aan de realiteit, kan van verzoeker verwacht worden dat hij minstens een poging onderneemt om zich te verweren inzake de ongefundeerde beschuldiging van doodslag alsook dat hij klacht neerlegt wegens de opzettelijke vernietiging van zijn winkel. Deze vaststelling ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid. Verzoekers houding, die er in bestaat om halsoverkop te vluchten, staat in schril contrast met de aanzienlijke (praktische) moeilijkheden om middels een asielaanvraag internationale bescherming te vragen.

Verzoeker brengt, zijn vage antwoorden mede in acht genomen (gehoorverslag CGVS, p.14), tevens geen begin van informatie bij waaruit zou blijken dat de gevolgen van een dood binnen zijn etnische groep de gevolgen zou hebben die hij thans voorhoudt tijdens zijn asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker verklaringen aflegde die niet of moeilijk te verzoenen zijn met deze van zijn echtgenote, en dit inzake het tijdstip van de gebeurtenissen, de kennisname van de in brand gestoken winkel en het al dan niet ontkennen van de verantwoordelijkheid voor de dood van zijn oom. De motiveringen dienaangaande vinden steun in het administratief dossier en worden niet afdoende weerlegd zodat ze door de Raad worden overgenomen.

Voormelde vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van het beroep om te besluiten dat verzoekers relaas ongegrond is.

Gelet op deze vaststellingen en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Derhalve dient aan verzoekster ook de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd. De door verzoekster bijgebrachte documenten kunnen niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS